

להלן פרק נבחר מתוך מאמר זכרון מקיף מפרי עטו של רבינו שליט"א לפני ארבעים ושניים שנה אודות מורו ורבו מרן המשגיח הגאון החסיד האמיתי רבינו **יחזקאל לוינשטיין זצ"ל**. המאמר התפרסם לאחר הסתלקותו של המשגיח זצ"ל בביטאון 'לחושבי שמו', שבהכוונת הגאון הצדיק רבי נפתלי ווינטרויב שליט"א. (תחת שם בדוי, כדרכו של רבינו שליט"א שלא לחתום שמו על מאמריו), מפאת אריכות המאמר הבאנו בזה פרק ראשון בלבד, ועוד הזון למועד אי"ה. המאמר נפתח בדברי הקדמה תחת הכותרת "תורה שבעל פה", ופרקים: האמונה, הלב, אמת ועמל, תורת המוסר. מחמת אורך המאמר ולימוד העיון שצריך בזה, נביא פרק א' ההקדמה-תורה שבעל פה, והפרקים האמונה, תורת המוסר.

דברי זכרון למרן המשגיח הגאון החסיד רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל

האדם המאמין? המשגיח אכן הצביע על מקום כזה "אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי" (תהילים קלא') ליונק המתרפק עלי אמו, אין שאיפות, מאויים, מחשבות, ערכים, תכניות, הפתעות, אכזבות, כל כולו התבטלות, ספק אם ישנה בקרבו תחושת-האני, הוא אינו עושה מה שעושה לאחר שיקול דעת והחלטה, לא מפני שזה כדאי ולא מפני שזה ראוי, הוא עושה כן מפני שזה המציאות שלו.

המאמין נמשך לבוראו "כברזל אחר אבן משואבת" (מס"י), לא קיימת אצלו שום מציאות, חוץ ממצייאות הבורא ית', גם לא המציאות של עצמו, הכל מת, דומם-דוממתי נפשי כגמול.

התבטלות זו לבורא עולם זוהי היצירה, אין עוד מלבדו, הבריאה בכלל והאדם בפרט 'לכבודי בראתיו', זוהי כוונת המצוות ולימוד התורה"ק.

היראה אינה אמצעי או קנה מידה לאמונה, אלא היא עצמה התכלית 'האלוקים עשה שייראו מלפניו', וברש"י ריש בחוקותי והתהלכתי בתוכם-אטייל עמכם בגן עדן ולא תהיו מזדעזעים ממני, יכול לא תראו ממני ת"ל והייתי לכם לאלוקים, היינו זו היא התכלית, כנגד תשוקת הנשמה שהיא חלק א' ממעל להתדבק בבורא, קיימת הרגשת-האני, זהו תרתי דסתרי הלב מתרומם והאדם מרגיש את עצמו-זוהי 'הגאווה' בעצמותה, רק מעמידות את האדם במצב של 'מסוכן ליפול בשחת הגאווה' (מס"י) מי שחש את עצמו אינו מתבטל לבורא ית' 'אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת', לכן מכוונה הגאווה בפי בעלי המוסר 'השארו שבעיסה', מכיון שאין האדם נכנע באמת לבוראו, הוא נתון לשליטת הגוף החמרי והתאוות למיניהן,

ובכלל ענין זה מש"כ בזוהר 'בר נש אזיל בהאי עלמא וחשיב דליה היא... לדודי דרין', היינו האדם מרגיש את עצמו שהוא נצחי וכל העולם שייך לו (ויסוד הרגשה זו היא מחמת שהנפש באמת ממשיכה לחיות בעולם האמת, אך הענין מזדייף ומעניק לו הרגשה של קיום לעד בעוה"ז) הרגשת העצמיית סותרת את תחושת האמונה בהשגחה, כי האדם שואף להרגיש שהוא כח פועל ולא נפעל, וכמה גדולה שיחתן של עבדי אבות שהודגש בה על כל צעד ושאל 'חנני אלוקים' וזהו היסוד לפריקת העול שאינו סובל להיות משועבד רק חופשי לנפשו, ובזה על האדם לעמל לכבול עצמו במצוות להתבוננות באפסותו שבוה ישבור מעט את 'האני' שבו וכאן טמונה ההצלחה.

המשגיח אמר שבזמנינו חדר הזיוף גם להשקפת העולם של שומרי תורה, והדגיש שרע מתלבש בכל מיני צורות כדי להטעות כמו השטן שהתגלה לאברהם אבינו בכמה אופנים, וכן נביא השקר ניתנו בידי אמצעים להראות את מופת הצדקת דרכו, ובלי התבוננות יסודית נקל מאד לטעות, והוסיף שאף בחטא העגל עיקר הטענה היתה על חוסר התבוננות וזהו 'כי עם קשה עורף' שאינו מטה ראשו לצדדים לחשוב ולשים לב, רק מה שהוא למדן המסוגל להעמיק בסוגיא תלמודית, ההבדיל בחן ענינים דומים, ולרדת לשורשן של דברים, רק הוא יכול להיות נקי מתערבות של דעות זרות,

ודבר לפעמים על המלחמה הנועזת שמנהל הסט"א נגד הרוחניות ואמר פעם בשיחה בשם החפץ חיים שמלחמת העולם השנייה התהיה נוראה פי כמה מההראשונה, והשלישית יותר משתיה, ושאל אותו אברך אחד אולי צריך לקוות להחלפת שלא תפרוץ מלחמה זו, והשיב לו: סכל הנך, אם הנך חושב שההתגוששות הצבאית הוא העיקר, העיקר הוא המלחמה נגד הרוחניות, ואנו נמצאים בעיצומה של מלחמה זו, ומתוך זה משתלשל לפעמים שידורים ברובים, אולם זו אינו העיקר.

מה היה לפני תנועת המוסר? השיב המשגיח: פסוקי דזמרה היו בשביל רבי עקיבא איגר לקוות להתבוננות יומיומית ולא היה זקוק לתוספת כלשהי 'המוסר'

הקדמה: תורה שבעל-פה

"**דברים** שבכתב אי אתה רשאי לאמון על פה דברים שבעל פה אי אתה רשאי לאמון בכתב" (גיטין ס').

פירשו הראשונים שדברים שבכתב נעשים מופסדים ע"י אמירתם בע"פ, שאי אפשר למדרש יתרות וחסרות וכד' וזהו טעם האיסור, אולם מדוע אסרה תורה לכתוב דברים שבע"פ למרות שהדבר מעכב במדה מסוימת את הפצת התורה? מסביר הריטב"א שהעברת הדברים בצורה מדויקת תתכן רק בעל פה ולא באמצעות הכתב, והוסיף 'הכוזרי' שהבנת ענין לעומקו תתכן רק ע"י ראות רבו המסביר לו ושימת לב לתנועתיו לקול וכו' ולא באופן אחר (ועיין בחובת הלכות [חשבון הנפש] שהעברת סברא ממוחו של אדם אחד למשנהו לא תתכן בכלל לולא 'כח עיוני רוחני... יורהו הבורא').

הנה אע"פ שראו חכמים צורך לכתוב תורה שבע"פ, מכל מקום הבנת העניינים מועברת דוקא איש מפי איש, ורק באופן כזה אפשר לקלוט צורתא דשמעתא וע' מש"כ מרן הר"ז בפרשת וזאת הברכה 'תורה שבע"פ כן הוא עיקר דינה, שתימסר בקבלה מדור לדור'.

הדברים מוסבים על כלל חלקי התורה, אולם בולטים במיוחד באותם נושאים שללא 'עיון לדעת אותם באמת' הרי משיגים אותה 'על צד הדמיון והסברא הכוזבת', אותה חכמה מופלאה 'שהיא לבדה חכמה', אשר מצד אחד 'קבועים בלב האדם הישר התחלותיו ויסודותיו', אולם מאידך 'אם לא יעסוק בהם יראה פרטיו ולא יכירם, יעבור עליהם ולא ירגיש בהם, דבר פשוט מחד ורחוק מצויר שכלנו מאידך, זוהי החכמה הנזכרת בפסוק 'הן יראת ה' היא חכמה'. וכאמור: מציאות החסידות הוא דבר עמוק להבינו על נכון... כי רק לחכמים להשיגו באמת (מסילת ישרים).

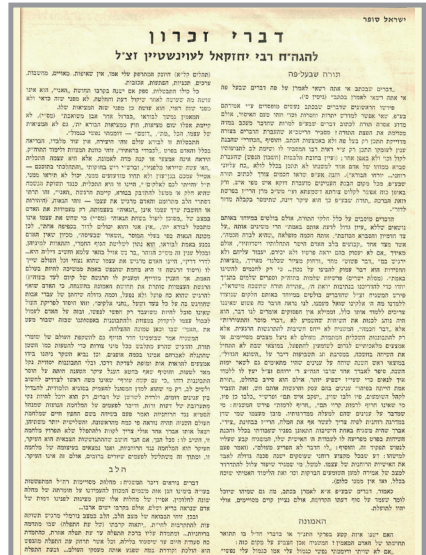
פרשיות שלמות בתוה"ק וספרים שלמים בתנ"ך יחדו כדי להדריכנו בנתיבות יראת ה', 'עתידה תורה שתשכח מישראל' פירש המשגיח זצ"ל שהדברים בולטים במיוחד באותם חלקים שנועדו ללמדנו מה ה' אלוקינו שואל מעמנו, לנו נראה הדבר כה פשוט שאיננו צריכים ללמוד אותו כלל, וממילא אין הפסוקים אומרים לנו דבר, הוא היה נוהג לכנות את השיחות שהשמיע לא דברי מוסר והתעוררות אלא דבר חכמה, המשגיח לא ייחס חשיבות להתרגשות הרגעית, אלא רק להתבוננות השכלית המתמדת, מעולם לא ניצל מצבים מסוימים, או אמצעים מלאכותיים לגרום לשומעים להתפעל, במוצאי שבת לא התחיל את השיחה בהשכחה, במסיבת חג השבועות דיבר על "השונא הגדול" במוצאי ראש השנה שוחח על עניינים שהיו מתאימים גם לשאר ימות השנה,

סיפר לאברך אחד שרבו גהג' צ' ר' ירוחם זצ"ל יעץ לו ללמוד אין לנאום כדי שבע"ז ישיפע יותר, אולם הוא סירב בהחלט, 'תורת אמת היתה בפה' ענינים בהם עסק והרגשות אותם חש זאת העביר לקהל השומעים, פיו ולבו שוין, "עקב איש תם" ופרש"י 'כליבו כן פיו, מי שאינו חריף לרמות קרוי תם, חריף לרמות - פירש המשגיח מי שמדבר על ענינים שהם למעלה ממדרגותיו. מובן מעצמו שמי שדן במדרגה רוחנית לפיה צריך לעשר אף את המלח הר"ז בבחינת - ציד,

אברך שהיה משגיח באחת הישיבות התאונן בפניו שעבודתו בכלל והכנת השיחות בפרט מפריעה לו לעבודת השם האישית שלו, המשגיח קבע שעליו נטוש תפקיד זה, והוסיף "לי הדבר לא מפריע מעולם". (ואמר פעם למישהו: דע שבכל מקצוע רוחני שעוסקים ישנה סכנה גדולה לאבד את האישיות הרוחנית דע עצמו. למשל, מי שיגיד שיעור עלול להתדרדר למצב של אמירה למען השומעים הברקות וכו' ואת הלימוד האמיתי שוכח בכלל, ואז אין ממנו כלום).

כאמור, דברים שבע"פ א"א לאמון בכתב, מה גם שמיהו שיוכל לומר שמד על סוף דעתו הקדושה, אולם נציין קיום מסוימים אולי יהיו לתועלת.

האמונה **האם** ישנו איזה קטע בפרקי התנ"ך או בדברי חז"ל בו תתואר תחושתו של

ב'הסכמה' לספר חשוב בנושא היראה והמוסר כותב המשגיח: "בכמה ענינים דבריו קצרים אך תן לחכם ויחכם עוד, וביותר בעניני אמונה ובהשגחה אשר הם יסודי ועיקרי היות הנפש, מה גודל הנחיצות לחזק נפשו העליונה והיקרה אשר זאת היא תשוקתה להחיות אותה תמיד בפועל". במילים אלו קבע האדם הגדול אשר חש בפעיימות הלב של הדור, את הקו החינוכי שיש לנקוט בתקופתנו ועל מה יש לשים את הדגש בהדרכה לעבודת ה'.

גוונים רבים להטו בשלהבת המוסר של קלם, בא רבי יחזקאל והעמידן על אחת - אמונה.

כשיטה נוצר לעורר אותנו, שאיננו מסוגלים להתעורר לחשוב ולעבוד במסגרת הרגילה של חיי תורה ומצוות, מספר אפיקים נוצרו בתנועת המוסר, לא היתה כאן כמובן מחלוקת על עקרונות, היו כאן גישות שונות ביחס אל אופן הטיפול החינוכי המתאים לאנשי הדור. אין הדן בנושא זה רשאי להסתמך רק על ראיות ותקדימים, לא ראי תקופה זו כראי זו, זהו מן התחומים שבהם לכולי עלמא סימנים לאו דאורייתא, ורק טביעות עין דתלמידי חכמים ואובנתא דלבא דגדולי הדור היא יכולה לקבוע את הדרך ילכו בה, וכבר מובטחת לנו השגחתו ית' שבכל דור יהיה מי שידריך בדרך האמת וכמש"כ בחובות הלבבות.

← מסורת ההלכה המשך מעמ' 2 →

זה לשון השו"ע בסימן תרפט: "השומע מן הקורא, יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שמחויב בקריאתה, לפיכך אם היה הקורא חרש וכו' השומע ממנו לא יצא". וכתב הביאור הלכה, שמלשון השולחן ערוך משמע שהחרש עצמו אינו מחויב כלל בקריאתה וזאת מחמת שאינו שומע, ואין בקריאתו משום פרסומי ניסא.

אך העיר הביאור הלכה שמלשון של הב"י משמע, שהלכה זו אמורה רק לעניין שלא יוציא החרש את האחרים, כיוון שחויבו קלוש מהאחרים שאינו יכול לקיים עם פרסומי ניסא. אך החרש עצמו מחויב בקריאת המגילה גם בלא שמייעה. שהרי נשים פטורות ממצוות שהזמן גרמן ומ"מ חייבות במגילה משום שאף הן היו באותו הנס. ואם כן הוא הדין באשר לחרשים שחייבים אף הם במקרא מגילה של "קריאה בלא שמיעה" משום שאף הן היו באותו הנס. עכ"ד.

ולכאורה הגדר בזה, שאף שבעלמא אדם שאינו שומע הקריאה אינו יוצא דבעיני פרסומי ניסא, מ"מ התחדשה הלכה מיוחדת שהחרש עצמו חייב בקריאה גם בלא שמיעה. ואמנם לפי זה צריך באור, דמאחר שהחרש סו"ס מחויב בקריאה מדוע לא יוציא את הצבור במגילה.

ולפי האבנ"ז נחא, שהרי השומע ממנו באמת יוצא את הקריאה אולם לא את השמיעה, ואצל הפיקחים השמיעה הינה לעיכובא. אך לפי הגרע"א, שכל הסיבה שאינו מוציא אחרים יד"ח מאחר שהוא מופקע מקיום המצווה בפועל שוב אינו בגדר בר חיובא לגבי דיני ערבות וכנ"ל, א"כ לפי הביאור הלכה שאינו פטור אלא חייב בקריאה בלי שמיעה, הדרא קושיא לדוכתה, שהלא מאחר שהחרש "בר חיובא" ויוצא בעצמו בקריאתו מדוע לא יוציא את האחרים.

וצריך לומר כעין הנ"ל, דכיון דחויבו בקריאה ולא בשמיעה והרי נתבאר שהדבר לעיכובא, אלא שנתחדש דישנו גם חיוב קריאה בלא שמיעה. ובזה י"ל דאיה"נ הוא בר חיובא לגבי "קריאה בלי שמיעה", אבל אינו בר חיובא לגבי "חיוב קריאה עם שמיעה". ולכן הוא עצמו יוצא בקריאתו אע"פ שאינו שומע דזהו גופא חיובו, אבל הציבור אינם יוצאים יד"ח בקריאתו אע"פ שהם שומעים, שהרי הם מחוייבים ב"קריאה עם שמיעה", ואילו החרש אינו בר חיובא כלל לגבי חיובם זה.

ודומה הדבר לאשה, ד"א שאינה מוציאה את האיש, מחמת משמעות לשון הירושלמי שחייבת רק בשמיעה ולא בקריאה, [ודעת המרדכי שלכן נוסח הברכה לנשים שונה "לשומע מקרא מגילה"]. ועדיין יקשה שמ"מ היא בת חיובא ויכולה להוציא האיש מהלכתא דערבות.

ובהכרח צריך לומר, שכיוון שחויבה שונה וקליש שחייבת רק בשמיעה ולא בקריאה, הוויית לגבי איש כאינה בת חיובא לעניין חיוב הקריאה דידיה. ואם כן ה"ה בחרש, גם לפי הביאור הלכה שחייב בקריאה ולא בשמיעה, אולם מאחר וחויבו קליש אינו מוציא את הפקחים שחייבים בקריאה עם שמיעה, ולכו"ע גם לפי מהלך הגרע"ק"א אינו בדין ערבות על כך, שאינו בגדר בר חיובא לעניין חיוב דידיהו.

זהו אמור רק לגבי עיקר הקריאה, אבל הלא באשר לברכות, כפי שנתבאר ליתא להלכה של פרסומי ניסא. ואם כן נמצא, שבברכות שפיר מוציא החרש את הצבור, בין במגילה ובין בשופר. ועיין עוד להלן.

חדש לענין מצוות אחרות

ונראה דמצינו נפ"מ נוספת, בין רע"א לאבני נזר, והיא בדבר חרש, אי מוציא את השומעים בפרשת זכור או בברכת המזון, וכדומה. דבענינים אלו, הלא קי"ל, דהקורא ולא השמיע לאזנו, יצא רק בדיעבד, ולא מלכתחילה. והנה פשיטא דבמצוות אלו נחשב החרש כבר חיובא, וא"כ על פי רע"א יוכל להוציא, אך ע"פ האבנ"ז, מלכתחילה לא יוציא שהרי השומעים יצאו רק בגדר בדיעבד.

וגם בהא דהעלנו דלפי האבנ"ז, יוכל החרש המדבר להוציא בברכות השופר והמגילה, מלכתחילה אין להעמידו שיוציא את הציבור בברכות אלו.

אמנם אין הדבר מוכרח, דבאמת יש לחלק בין חובת השמיעה בקריאת שמע לדין הקורא את המגילה שצריך להשמיע לאזנו משום פרסומי ניסא. די ש לומר דבמגילה השמיעה היא מעצם החיוב דהיינו דחייב לצאת הן בקריאה והן בשמיעה. משא"כ באמירת ק"ש עצם החיוב הוא קריאה גרידא ואין השמיעה אלא בתור תנאי מלכתחילה, שבהכי תיחשב הקריאה מושלמת יותר.

ומעתה י"ל כמו כן גם לגבי הברכות של המגילה, דעד כאן לא נקט האבנ"ז דהשומעים מן החרש לא יצאו ידי שמיעה, אלא במקום שהשמיעה נצרכת בתורת עצם החיוב, ולכן העדר השמיעה של הקורא מתייחסת גם אל השומעים. אך באמירת הברכות הוא כמו קריאת שמע שאין השמיעה מעיקר דין החיוב, אלא נצרכת רק בתור תנאי נוסף שעל ידו הקריאה משובחת יותר, ובזה שפיר י"ל דהלא מאחר שהצבור שמע בפועל את הברכות, שפיר יצאו בהן בהידור הנצרך גם לכתחילה.

אמנם יש שהעיר בזה, מדברי הגמ' במגילה יח' דאיתא שם, דמתני דחרש אינו מוציא כר' יהודה, דקרא ולא השמיע לאזנו בדדיעבד יצא, דאין בזה עיכובא דפרסומי ניסא ומ"מ אינו מוציא מלכתחילה.

ולכאורה מוכח מזה, דגם לענין ההלכה הכללית של קרא ולא השמיע לאזנו, שייכת סברת האבנ"ז, דע"י שיוציא החרש יחשב שהשומעים יצאו באמירה אך לא בשמיעה, ודלא כמו שרצינו לחלק.

ובפרט מוכח כן לדעת רע"א, דהלא לדידיה לית ליה סברת האבנ"ז, ולדעתו לכאורה אלא ששמעו יצאו מלכתחילה, ואמאי אין החרש מוציא מלכתחילה. ובהכרח, שע"פ יסוד רע"א החרש מצווה בקריאה בלא שמיעה, ועל כן השומעים ממנו יצאו אף הם בקריאה בלא שמיעה.

חדשו של הביאור הלכה בעניין חרש והגדר בזה

← פירותיך מתוקים / המשך מעמ' 16 →

הנכונה ביותר אנחנו יודעים כמה אנשים דחוקים מחוסרי פרנסה פה הכולל לא משלם וכו' וכו', וכמה אנשים נדחקו נתנו את הכסף האחרון שאין להם אותו חובות, ברור שרואים פה סייעתא דשמיא אור מן השמים והחיידר הזה ימשיך לפרוח ולשגשג ויהווה דוגמא לאחרים עוד חידרים שנפתחו ובתי ספר לבנות, דוגמא לאחרים לא להתייאש ולהמשיך עם כל הזרועים בדמעה ברור שבדרך הזאת הקב"ה יעזור למסור זדים ביד עוסקי תורתך, ונזכה שכולם ירוו נחת כל אחד מהילדים שלו שמתחנכים במוסדות הטוהרים בקדושה וירא"ש.

יותר בכל מיני שטויות בחוץ בכל מיני מכשירים וכדו' ומתענינים בכל מיני דברים פחות מחוברים לתורה, איני מדבר על סייעתא דשמיא, מבחינה מציאותית אם הראש בעוה"ז הראש לא פה, הלימוד אמור להיות משעמם, אבל אם הכל נקי מבפנים אז התורה הדבר הכי מענין בעולם, בהתמדה בעמקות ובכל השטחים, כולם יודעים את זה שהחיידר הזה הוא מצויין בזה, כמו שאמרנו הלוח ילך ובכוה לא צריך לשכוח כל היושבים פה הפעילים הגדולים במבצע הזה שלא רק במחוינתנו עוד הראה לכולם שיש עוד כאלה ששומרים על רוח התורה מאבותינו ואבות אבותינו וממשיכים להנחיל את זה, בצורה בהירה יותר הקדושה ביותר

דברי ברכה מרבינו הגאב"ד שליט"א

במעמד הכתרת הגאון רבי ישראל מאיר וייל שליט"א לשמש כרב ביהמ"ד המרכזי "היכל יוסף שלום" רמה ג' - בית שמש

יום א' כ"ב טבת תש"פ

של המדינה.

כמה חשוב לקהילה, ובפרט לקהילה הזו שיש לה ייחוד מיוחד, לשמור כבני ישראל בארץ גושן לא להתערב עם אחרים ולשמוע כל מיני רעיונות, אלא לשמור על הייחודיות, כמה זה חשוב שיהיה פה רב גדול בתורה ובהוראה, יחד עם זה בסתמא ישמור על הייחודיות של

הקהילה, שרק ככה אפשר לשמור על הירא"ש, כמו שראינו שמיד ש'תמלא הארץ אותם' מיד התחיל השיעבוד - זה לא סתם.

כמה גדול היום הזה, שממנים את הרב ישראל מאיר וייל לרב ביהכ"נ, שהוא לא רק רב הביהכ"נ אלא רב של הקהילה, ששומר על הייחוד המיוחד, איני מזלזל חלילה באחרים, אך כל קהילה צריכה לשמור על הייחודיות שלה, לשמור על זה בחירוף נפש, ורק ככה אפשר להצליח, הקב"ה יעזור שבאמת יהיה הצלחה והקהילה הזאת תפרח הן בכמות והן באיכות, וברור שבצורה כזו יהיה לכם נחת מיוצאי

חלציכם שהחינוך יהיה במאה אחוז. כיון שאנחנו הולכים בדרכו של רבינו ר' שמואל כמו שהוא הורה לנו, איך להילחם בכל הסכנות והפיתויים.

ובעיקר התפילה שלנו היא שיהיה לקב"ה נחת רוח מהקהילה הקדושה הזאת.

אנחנו נמצאים פה במעמד חשוב מאד, ברור שיש לזה תועלת לקהילה וממילא לכל העיר בית שמש ולכל כלל ישראל.

בתחילת הפרשה כתוב וימת יוסף וכל הדור ההוא וכו', ותמלא הארץ אותו, הפסוק בא ואומר

שלאחר שתמלא הארץ אותם התחילו כל מיני גזירות, ומדוע היה צריך את ההקדמה של הוימת יוסף וכו', אומר הבית הלוי, ותמלא הארץ אותם הכוונה שיוסף שם אותם לכתחילה בארץ גושן שלא יתערבו עם אף אחד, אך אח"כ התפזרו והתחילו ההשפעות וכו', אך כל זמן שיוסף והאחים היו חיים זה לא היה קורה.

לכך הפסוק מקדים וימת יוסף וכו', ורק אח"כ עברו גבולות למקומות האחרים והושפעו וכו', וע"י זה הגיעו למ"ט שערי טומאה, וברגע האחרון הקב"ה גאל אותם.

ועל זה נאמר וימת יוסף, שיוסף נשאר אפי' במצרים עם כל

יהדותו לא לקבל שום השפעות, ואחרי כן כשמת מיד קם מלך חדש והתחיל השיעבוד, ואמנם השיעבוד נאמר כבר בברית בין הבתרים, אך בפועל זה קרה כך שע"י ההתערבות בגויים הגיע השיעבוד

האור החיים אומר בדומה לזה בכיוון אחר, היו בכל הזמנים פיתויים גדולים מאד, קודם שנפטרו השבטים, רק כשהם היו חיים הם ידעו להישמר, ולא להתקרב לפרעה ולא להיראות כפטריוטים

בד גם כרבה של שכונת "אבי עזרי" רמת בית שמש ג', וחשש שיהיה זה בבחינת עושה מלאכת ד' רמיה. אולם מרן הגרי"ש זצוק"ל לא קיבל טענתו והורה שאף על פי כן יטול על שכמו את עול הרבנות בבית שמש, וכלשונו הטהור "אפשר לקיים שניהם". ועל טענות רבינו שליט"א הגיב הגרי"ש זיע"א ואמר: אם יהיה קשה עליו הדבר בהמשך, אזי ימנה עוד רב נוסף לצידו. "כעת", אמר רבינו שליט"א בשיעורו "אני מקיים את דברי רבינו עט"ר מרן הגרי"ש זצוק"ל וממנה את הרב וייל שליט"א לשמש כרב בית המדרש".

גבאי בית המדרש הוסיפו בהתרגשות שכבר ראינו מעין זה בהיסטוריה היהודית בירושלים של מעלה, שמרנא רבי שמואל סלנט זיע"א הביא רב שיכהן לצידו ברבנות העיר, ולשם כך הביא את הגאון האדר"ת.

התרגשות רבה בקרב קהילות בני התורה ברמת בית

שמש ג' עם היוודע דבר מינויו של תלמידו חביבו של רבינו שליט"א, הגאון רבי ישראל מאיר וייל שליט"א, לשמש כרב של ביהמ"ד "היכל יוסף שלום" ברמת בית שמש ג', בנוסף לכהונתו בקהילת בני התורה רמת בית שמש ג'.

מינויו של הרב שליט"א נעשה לבקשתו של רבינו שליט"א שהעלה על נס את גדלותו בהלכה ובהוראה, רבינו הוסיף והסביר בסוף שיעורו הקבוע בהיכל בית המדרש, שבזמנו כאשר שלוחא דרבנן הרב מנחם כרמל שליט"א הקים את רמת בית שמש ג', נכנס לשאול קמיה רבינו מרן הגרי"ש זצוק"ל, את מי למנות כרבה של השכונה. ומרן זצוק"ל הורה לו למנות את הגאב"ד שליט"א, אך רבינו סירב למינוי מחמת שטען שאינו יכול לשמש כרבה של "שכונת אור החיים" בבני ברק, ובד

אפיית מצות

כמידי שנה בשנה רבינו מרן הגאב"ד שליט"א עוקב ובודק מקרוב על אפית המצות של הבד"ץ שיהיה בתכלית הכשרות וההידור והקפדה יתירה בכל שלב ושלב כנהוג מקדמת דנא כדי שיהיה ראוי לעלות לשולחנם של מלכים מאן מלכי רבנן, שיא השלמות והכשרות ע"פ הוראותיו והנהגותיו של רבינו מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, כאמור השבוע ביום א' הגיע רבינו שליט"א לאפיית מצות יד במאפיית 'האיימישער מצות' בקרית צאנז בנתניה, לבדוק מקרוב מתחילת האפייה לחבורות בכשרות בד"ץ מסורת, וכן רבינו שליט"א אפה במקום מצות עבורו יחד עם הגאון רבי ישראל מאיר וייל שליט"א מרבני הבד"ץ. יצוין שהמאפייה ידועה ברמת הכשרות המיוחדת שלה בכלל ומבצעת את כל ההקפדות של בד"ץ 'מסורת' בפרט, וידועה באיכות ובפריכות המצות. כמו"כ יתקיימו בהמשך אפיות חבורה נוספות בכשרות הבד"ץ ואפיית מצות מכונה הכל כמיטב המסורת, כידוע מצות 'חבורה בני תורה' נאפות רק ע"י חבורות מיוחדות בראשות גדולי הרבנים מורי

ההוראה ומרביצי תורה של ציבור בני התורה, למידע והזמנות 03-7943889

מצות חבורה בני תורה
החלה ההרשמה
למצות יד ומכונה
בכשרות בד"ץ
"מסורת"
מוקד ארצי
03-7943889

Rabbi Zvi Friedman
Chief Rabbi "Massoreth"
Rav Of Or Hachayim Area
12, Noam Elimelech St. Bnei Brak
And Ramat bet Shemesh G'

הרב צבי פרידמן
אב"ד "מסורת"
רב שכונת אור החיים ב"ב
ורמת בית שמש ג'
רח' נועם אלימלך 12 ב"ב

לכב' הרב ...

לשאלתכם בדבר הבהירות, אילו היו מפלגות חרדיות, שהיו נוהגות כשורה, היה מקום לשאלה, אכן לדאבונינו, כל פעולתם הוא שיתוף פעולה בגיוס בני ישיבות, וכבר הצביעו כמה פעמים בעד החוק, וזה מתוך דמיונות וחוסר הבנה מוחלט, שהדבר היחידי שיכול למנוע את הגיוס, הוא הדרך של מרן הגר"ש אויערבאך זצ"ל, להתיר בפני החילוניות, ולא להתייצב, ולהיכנס לבתי סוהר בקומה זקופה, ועל ידי זה יראו שאין להם סיכוי לגייס, וכל פעולה פרלמנטרית או אחרת סופה כישלון.

והמפלגות הנ"ל משתפות פעולה בנושא הגיוס, ויוצרות את הרושם בכוונה שהדבר בא בחשבון מבחינת החרדים. ובוודאי שהבגידה הזאת היא ערובה בטוחה לחורבן התורה רח"ל. וכל המצביע בבהירות, הוא גורם ישיר לחורבן התורה, ועובר עבירה חמורה עד מאוד.

מלבד זאת הוחמר הדבר בבחירות דהשתא, שכרתו ברית עם המזרחי, ששיטתו היא הע"ז של המדינה, שבעיקר אמונתם היא בחוסן הלאומי בצבא וכד', והדת אינה אלא סממן לאומי. והצבעה עבורם, תגרום בהכרח לקלקול יסודי של הנוער החרדי, וכבר נלחמו במגמה זו, כל גדולי התורה מאז ומתמיד.

והנה בחודש אלול, כל יהודי שואף לעשות עוד ועוד מצוות, כדי שנזכה ליום הדין. ופלא על ההולכים להצביע, שעוברים בכך עבירה חמורה מאוד של חורבן התורה והאמונה. ואת הקב"ה אי אפשר לדמות, ואחר עבירה מעין זו, איך יוכלו לומר "הס קטיגור", וה' יצילנו. וכל המאמין בהקב"ה ושומר נפשו, כמה ירחק מלהיכשל בזה.

ויש שעוררו שאלה, שאולי כדאי ללכת ולהצביע בפתק לבן, כדי שלא יבואו רמאים, להצביע במקומם. אמנם לענ"ד, אם נכנסים לקלפי, אפי' למטרה זו, הרי זה כנכנס למסעדה שהיא טריפה, על מנת שיאכל שם מאכלים כשרים, וכמה חילול ה' יש בזה. ואם מישהו ידמה, זה לא אחריות שלנו. אך את החילול ד' עשה בעצמו. ואיך לא יירא מיום הדין?!

והתייחסתם בשאלתכם לטענת תועמלני המפלגות, שמי שנמנע מלהצביע, עלול לגרום לממשלת שמאל. ועל זה אני משיב, שדעתנו שלא מעניין אם ראש הממשלה יהיה נתניהו או גנץ או לפיד או ליברמן, כולם שווים לדעה לגייס ולחסל את הישיבות רח"ל.

ושוב, הצלחתנו אפשרית רק כאשר יווכחו לדעת, שלא יוכלו לגייס אותנו בשום פנים, ואנו נעדיף בתי סוהר. ואז נטלנו החנית מיד המצרי, ובעניין זה כבר נכתב באדר תשע"ח על ידי וועדה מטעם הצבא, שעונש המאסרים אינו מרתיע כלל את החרדים, ואדרבה, מי שנאסר הופך לגיבור, ולמודל לחיקוי. והוועדה ממליצה שלא להכניס למאסר את העריקים.

ומאז אמנם כידוע נתפסו עשרות עריקים בהפגנות, וכולם שוחררו, כי נוכחו לדעת שאפסה תקוותם, ולכן אין זה משנה של מי תהא הממשלה, של שמאל או של ימין.

ועובדה היא, שאהוד ברק ראש מפלגת הדמוקרטיה, שהוא שמאלני קיצוני מובהק ולפני שנים עמד בראש מפלגת השמאל, כאשר הצהיר אז בשעתו טרם הבהירות, שהדבר הראשון שיעשה הוא גיוס בחורי ישיבות. ולאחרונה יצא בהצהרות, שהדרך של כפיית חוק הגיוס שגויה ומחוסרת סיכויים, וצריך לפעול נגד הישיבות ע"י פיתוי האקדמיה.

ומה קרה, איך יתכן שהזאב הפך לכבש, רק בגלל הפעילות של אנשי "בני תורה", בארגון הפגנות, שהביאו להפסקת התנועה של הרכבים ושל הרכבת, והרגיזו את כל יושבי המדינה, ובזכות המאסרים, שגרמו לדכוד רב אצל השלטונות, ונוכחו כולם לדעת שאין סיכוי, לכן הוכרח גם הזאב הנורא להפוך לכבש.

וגם צורך היהודים לפיד, כתב מאמר שכותרתו "אם יהיה חוק, החרדים יתגייסו", והכותרת המשונה הזאת, רק מצביעה על אובדן הביטחון החילוני בהצלחת כפייה ותוכנית שוויין בנטל, ונועדה כנגד המנהיגות החילונית, שכבר התייאשו מזמן מגיוס בכפיה. וכל זאת אודות לדרך המלחמה שהורה לנו מרן הגר"ש אויערבאך זצ"ל.

ומטעם כל זאת, עצם ההימנעות מההצבעה בבחירות, מצביעה על מרי אזרחי, אנטי עצם המדינה, וקיום מרי אזרחי זה, הוא הפגנה רבתי נגד השלטון החילוני, בבחינת 'את וכלבא שוין'. ואיננו מכירים בשלטון כזה אפי'

דה פאקטו. ואיננו רואים בה "מדינה יהודית". ובכך הננו מחזקים את המגמה שהתחילה להתפשט גם בין החילוניים שחבל על הזמן, וא"א להכניע את החרדים. ואשרי מי שמשותף גם בהפגנה זו, ובוזה זכותו גדולה ליום הדין.

וכל זאת, לעומת ההתרפסות של נציגי 'דגל התורה' שמתגאים בכך שהם מזדהים עם הרעיונות של רסיסי מפלגות המזרחי, שכל כולם ע"ז אמיתית.

והנה המפלגות הללו אומרות שהם נלחמות ברפורמים, והאמת שהם עצמם לוקים ברפורמה, כי שיתוף פעולה עם ציבור המתכחש להשקפת היהדות ולאמונה הטהורה, היא עצמה סוג של רפורמה, ואתם כרתו דגל התורה ברית. ומצא מין את מינו, וכמה עצומה העבירה של ההשתתפות בבחירות, שבכך נותנים יד למגמה הנוראה הזאת.

וכפי שנכתתי לדעת בשיחותי, עם מרן הקה"י זיע"א, והאזנה לשיחות ממרן רבי יחזקאל זיע"א, ושיחות עם מרן הגרא"מ שך זיע"א והגרי"ש אלישיב זיע"א, והגר"ש אויערבאך זיע"א, נוכחתי לדעת, שיחסם למדינה ול"ציונות הדתית" והחילוניות, היא בדיוק כמו של סאטמאר, וכעת פושה המגמה ליצור השקפת הבל שבין סאטמאר למזרחי, והכל בנוי על שקר והונאה. וברור שרצון ה' יתברך שלא להצביע בבחירות כלל. ובוודאי יזכו העושים רצונו יתברך לכתובה וחתימה טובה ורוב ברכה ואושר.

Rabbi Zvi Friedman
Chief Rabbi "Massoreth"
Rav Of Or Hachayim Area
12, Noam Elimelech St. Bnei Brak
And Ramat bet Shemesh G'

הרב צבי פרידמן
אב"ד "מסורת"
רב שכונת אור החיים ב"ב
ורמת בית שמש ג'
רח' נועם אלימלך 12 ב"ב

תאריך: יום ד' לסדר 'ועתה צעקת בני' באה אל"י תשע"ט

לכבוד

ידידי הרב"ג רבי אברהם יחיאל אונא שליט"א

ברכה ושלח

שמעתי מפיך, שבכלי התקשורת מודיעים, שכאילו אנשי "בני תורה" הנאמנים לרכינו מרן רבי שמואל אויערבאך זצוק"ל, מנהלים שיחות אודות השתתפותם בבחירות.

הודיעתי למשמע זאת, ויסבר פי דוברי שקר, והם וחלילה מתכנית מעין זו. וידוע לי נאמנה, שאין שום תכנית להשתתף בבחירות, כידוע אשר כתב מרן הסטייפלער זצוק"ל כי בענין הבחירות דנים בכל בחירות לגופם, ולפי המצב בשנים האחרונות, פשיטא שסיעת "בני תורה" לא תיטול חלק בבחירות הקרובות בגלל הנוראות בענין הגיוס והחינוך.

הדרך היחידה להלחם בגורת השמר, היא שלא להתייצב כלל, אף שכרוך הדבר בסיכון של מאסרים. וכן להפגין בענין זה בכל הכח. וכן עלינו להזקיק הקמת והחזקת מוסדות עצמאיים שאינם נתמכים ע"י המדינה. ושונאינו רוצים להכשילנו, לכן הם מפיצים שמועות זדון מעין הנ"ל.

צ"ע נא
צ"ע בויגאן

צ"ע נא